

2014

Zarabook

Zarabook 2014

Zarabook 2014

Obsah

Zarapis	7
Čtvrtek 28. srpna 2014	
Viktor Karlík	8
Básník Ticho	9
Pátek 29. srpna 2014	
Pandora (Kateřina Šuchová, Jiří Koten)	12
Živel	13
Weles (Petr Čermáček, Norbert Holub)	13
Ivana Myšková	16
Jakub Čermák Cermaque	18
Dan Jedlička	20
Sobota 30. srpna 2014	
Psí víno (Olga Pek, Ondřej Hanus)	22
Protimluv (Jiří Macháček, Lenka Kuhar Daňhelová)	25
Analogon (Bruno Solařík)	28
Host (Martin Stöhr, Stanislav Beran)	30
Tvar (Adam Borzič)	34
Ostragehege (Peter Gehrish)	36
Josef Straka	38
Ty Syčáci	40
DekadentFabrik	41
Helma Studená	42
Helen Čubová	43

Zarabook 2014

Zarapis

Když jsme začátkem roku zvažovali, jaké nosné téma zvolit pro letošní Literární Zarafest, přišla Alice Prajzantová s nápadem prezentovat současné literární časopisy. Zdálo se nám docela zajímavé představit děčínskému publiku určité spektrum periodik, které má nejen svůj výraz, ale vytváří i vlastní okruhy autorů; ostatně řada časopisů vydává také knihy jako své literární přílohy. Vybírali jsme časopisy, které se zásadním způsobem vtiskly do literárního i čtenářského povědomí a přežívají dodnes.

Na prvním místě je třeba jmenovat legendární undergroundovou *Revolver Revue*, vycházející v Praze od poloviny 80. let, stejně jako devadesátkový obytideník *Tvar* či ze Zlína do Prahy přesunuté *Psí víno* (zdravíme tě, Jardo Kovando!). Vůbec jsme nevynechali Moravu a Slezsko, přece to nenecháme vyžrat jen těm pražským cajzlum, takže se představí časopis *Host* s tradicí až vpravdě skácelovsko-mikulášovskou, ale též brněnská literární revue *Weles*, stejně jako uhelně mourovatý ostravský *Protimluv*. Nebylo by však fér, kdybychom se nesnažili oslovit i periodika, jež nejsou čistě literární. Dlouhodobě si vážíme surrealistické revue *Analogon*, rozvíjející příčné vědy a imaginaci, či znovuobnoveného overgroundového *Živlu* (sem s ním!!!).

A jelikož jsme lokální patrioti, neopomněli jsme také děčínskou gubernii Ústí nad Labem s časopisem *Pandora*, kterému na Zarafestu vystrojíme parádní funus! Nakonec jsme byli tak drzí, že jsme oslovili i vydavatele drážďanského časopisu *Ostragehege* a on nám svou účast přislíbil. No uznejte, není to super? Je!

Aby to však nebyla jen časopisecká prezentace, okořenili jsme letošní Zarafest o některé autorky, které nám přišly zajímavé a nekoupou se zrovna v moři (vid', Jano Šrámková!). Takže se můžete těšit na Olgu Pek, Lenku Kuhar Daňhelovou a Ivanu Myškovou.

14. ročník děčínskému Literárního Zarafestu je opět zde a vy buďte s ním!

Za realizační tým

Radek Fridrich, Otto Chmelík, Alice Prajzantová

čtvrtek 28. srpna 2014

Viktor Karlík je malíř, grafik, autor plastik a objektů. V roce 1985 spoluzaložil undergroundový časopis *Revolver Revue*, počátkem 90. let stál u zrodu týdeníku *Respekt*. Vystavuje doma i v zahraničí, jeho práce jsou zastoupeny ve veřejných sbírkách (Národní galerie v Praze atd.) a v řadě soukromých sbírek v Čechách i v cizině. V roce 2001 vyšla u příležitosti Karlíkovy souborné výstavy kniha o jeho výtvarném díle s názvem *Katalog* (Galerie Klatovy/Klenová). Svazek s jeho serigrafickými pracemi na překližce vyšel v Praze roku 2003. Karlík vydal také alba *Památník* (Praha 1994) a *Linolea* (Praha 2000). V roce 2004 vyšla kniha jeho linorytů a autorských textů *Linolea 2000-2004* (Praha), 2005 autorská kniha *Černé práce / Black Works* (Praha), 2010 v česko-anglicko-francouzském vydání kniha *Světla města / The City Lights / Les Lumières de la ville / 1990-2010* (Praha) a 2012 kniha o undergroundovém období *Podzemní práce / Underground Work* (česko-anglické vydání).

Básník Ticho používá řadu pseudonymů (mj. František Frances). Od roku 1997 píše experimentální noviny poezie *Noc*, jež také vystavuje (v Praze, v Olomouci i v zahraničí). Od roku 2000 je redaktorem časopisu *Babylon*. Studie a kritiky píše pro časopisy *Babylon*, *A2* a *Tvar*. V roce 2004 napsal pro divadelní soubor Ježek a Čížek hru *Pekarolla aneb divnohra*. Jeho největším úspěchem bylo 2. místo na slam poetry v Kladně (2012). Publikoval v *Revolver Revue*, *Babylonu*, *Psím vínu*, *A2*, *Tvaru*, *Souvislostech*.

...

Všechny děti totiž byly na koberci...

Takže se jim nic nestalo...uff
 koberci získaným v čajovně Létající Koberec
 dlouholetou meditací
 a kouskem stříbrných
 od A. a B.
 a za několik krásných žen
 Oběti, strašný oběti, brrrrrrrrrrrrrrrr
 Mám pocit, že jsem obětoval prvního syna
 když ho tehdy roztrhaly na kusy křivý dráty
 a přesto se necítím jako Bůh
 Space off!
 Space off!

Zarabook 2014

Jindrovo ucho upaluj
k posvátné noze, která nevykročí, kde král ryb Muka smutně mlčí
Smrt Zlaté rybky
kterou zabila Bohyně Kálí
nejspíš
proto
aby
jí
sežrala
v
Atomic Kitchen
Jo
rozjíždí se
Atomic Kitchen
někteří dokonce přicházejí
s lejstrem
podepsaným vlastní krví

(ze skladby Lyrika Tekkna, almanach *7edm*, Braq, Pardubice 2006)

pátek 29. srpna 2014
Bar Bodenbach

Pandora (Ústí nad Labem)

Kateřina Ťuchová (rozená Tořková) je řěfredaktorka *Pandory* a produkční, vystudovala čeřtinu a společenské vědy na Pedagogické fakultě UJEP. Do redakce *Pandory* vstoupila v roce 2003, v následujícím roce převzala vedení a dodnes setrvává na pozici řěfredaktorky a hlavní sekretářky. Její vliv je znát jak ve skladbě časopisu (je editorkou větřiny vydaných čísel), tak i ve skladbě redakce. Píše úvodníky, me-dailony autorů a zpravidla i rubriku Pana Dory. Od roku 2004 organizuje různé kulturní akce: literární i filmové festivaly, mj. ústeckou sekci festivalu Jeden svět.

Jiří Koten se řiví jako učitel (KBO PF UJEP) a teoretik literatury (ÚČL AV ČR). Neživí se jako básník (*Přebohatě hodinky pradědečka Emila*, 2001; *Aby dům*, 2005), ba ani jako liknavý příležitostný redaktor *Pandory*. Má v oblíbě dobré jídlo, pití a knihy, třeba W. Gombrowicze, J. M. Coetzeeho či P. Rotha. Špatné pití konzumuje jen občas, špatné jídlo neří nikdy a špatným knihám se vyhýbá úplně. Doma má ženu, ale žena má jeho doma jen čtyři dny v týdnu. Nesportuje.

...

Slyšíř jak ve skříní nad linkou v kuchyni
Potichu sklenky si cinkají o lidech
O citech, o vášních, o hádkách, o tchyních
Cinkají na zdraví, cinkají o jedech

(z rukopisu autora)

ŽIVEL (Praha)

Kultovní kulturní časopis, jehož první číslo se objevilo v polovině 90. let. Podobně jako anglofonní vzory *Face* nebo *Wired* se věnuje technologiím, stylu a overgroundu, pro které se vžil termín kyberpunk. Šéfredaktorem je člověk schovaný za pseudonymem LP Fish.

WELES (Brno)

Literární revue, která se věnuje nejnovější české poezii a próze. Reflektuje ovšem i literaturu cizojazyčnou (rubriky Překladatelská huť a Patron), pozornost věnuje také kritické reflexi. *Weles* vydávali zprvu Bogdan Trojak a Vojtěch Kučera jako neprodejné tisky, od podzimu roku 1996 jej vydávalo občanské sdružení Wendryňská literárně-estetická společnost, v roce 2001 se redakce definitivně přestěhovala ze Slezska do Brna. Od roku 2007 je vydavatelem časopisu občanské sdružení *Weles* usilující o rozvoj literárního života na Moravě a ve Slezsku a také v dalších regionech. Šéfredaktorem byl po Vojtěchu Kučerovi Miroslav Chocholatý, v letech 2008–2010 Ondřej Slabý a nyní Petr Čermáček.

Od roku 2003 vycházejí čtyři čísla ročně, časopis je členěn na část věnovanou původní a překladové tvorbě (2/3 obsahu) a na část vymezenou teoretickým a jiným příspěvkům z oblasti literární vědy.

Petr Čermáček je básník, recenzent, editor a výtvarník. Pracuje jako pedagog Mendelovy univerzity v Brně. Knižně vydal básnické sbírky: *Drkotání větví* (1998), *V průsečíku ryb* (2002), *Mezi rezedami* (2005), *Rozhovory běloby* (2006), *Linea nigra* (2008) — za básně v ní obsažené byl nominován na Drážďanskou cenu lyriky 2008, *Vrstevnice* (2010).

...

Více než sedm dní sbíral jsem kolem cest tuto báseň.
Zjistil jsem, že svída již krvaví a topoly ztrácejí listí.
Pročištěn krajinou sedím teď u stolu. Cosi je udíleno,
když vzduch se chvěje po dešti.
Žluť vratičů. Hostie slunečnic.

(ze sbírky *Drkotání větví*)

Norbert Holub je básník, recenzent a editor. Narodil se v Jihlavě, vystudoval Lékařskou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, atestoval z vnitřního lékařství a nefrologie. Pracuje jako lékař ve Fakultní nemocnici v Brně. Knižně vydal básnické sbírky: *Zrcadlo pod jevištěm* (1989), *Muž vymýšlející vejce* (1990), *ε* (s Ludškem Navarou, 1995), *Cizí sonety* (1996), *Úplně úzké úly* (1999), *Suché sochy stínů* (2004), *Status idem* (2007).

OMAHA BEACH (BOYS AFTER SEVENTY YEARS)

Zpívali o Sokolovu,
a ne o Normandii,
v helmách svou hlavu,
mezi těmi, co to přežijí.
My – na Kraví hoře – dívali se
vstříc městu, jež jsme měli dobýt,
navonění pižmem
erární výcvikové garderoby.
Dnes je to všem jedno.
Je to tak...
A zdechnout
ve jménu života.

(z rukopisu autora)

Ivana Myšková je česká spisovatelka a novinářka. Vystudovala tvůrčí psaní a mediální komunikaci na Literární akademii v Praze. Její prozaický debut byl původně psán jako diplomová práce, vyšel pod názvem *Nícení* v roce 2012 v nakladatelství Fra a získal řadu velice pozitivních kritických ohlasů.

...

Já nepotřebuju žádného boha, když mám matku. Pokud je bůh bytost, která motivuje, odměňuje, trestá... Jsem potrestaná na tisíc let dopředu. Židé to postřehli správně: „Proč nazývá svatá kniha Zóhar pokání ‚Matkou‘? Poněvadž duše lidská vychází z pokání tak očištěna, jako je čista duše novorozeněte, jež právě vyšlo z matčiny lůna. Již rebe reb Bér z Meziriče učil, že představa tváře matčiny vyvolává v člověku kajicné myšlenky.“

Jen protože dovede být tak něžná a nebeská, jen proto dovede být tak ukrutná. Ten vliv! Z tebe jsem vzešla. A ty do mě vcházíš. Jak bys mi tedy mohla být lhostejná? Někdy si to myslí a pláče, bez varování, hořce, nad nádobím – a někdy to pokládám za herectví, a je to samota. Jak bys mi mohla být lhostejná, vždyť je to nemožné. I kdybych chtěla, abys byla, i když si to strašlivě přeju, abych mohla žít svůj život, výhradně svůj bez tvého názoru, tebou nezasazena, nejsi, nejsi mi lhostejná, nemůžeš být, jak bys mohla, jsme přichycené, stále pevně, jsme si neustále v patách, jedna stíhá druhou a vždycky bude blízko, jako by nás nikdy neodstříhli, vždyť jsem tvá podoba a ty mé podobenství světa.

Ale tak často se nepoznáváme... Na první pohled nikdy. Jen když se zadíváš. No tak se podívej. Nešťastná jsem po tobě! A šťastná taky. Tolik jsem podědila. A ty to nepoznáváš.

To nejsou výčitky, co na tebe křičím, co ti metu do tváře. To ti jen vracím tvou úzkost a strach – na, je to tvoje, na, vem si to.

„Já se tu bojím cokoli udělat. Aby to nebylo špatně!“

To je tvůj strach – z překlepů, chyb. Proč ho mám tedy já? Ani to není výčitka, prosím tě o to. Já se ptám do vzduchu! Já se ptám někoho, kdo to ví! To není výčitka, proboha! To není výčitka! Já se ptám!

Ne, ten dar jsem nezdělila – neposlouchat, mlít si svou, jako by ses bála, že tě zmatu a tu poslední nepochybnost – že je to výčitka a basta! – tu ti zprzním a nezbude ti nic, o co by ses mohla opřít a přerazíš si záda.

Tak to jsem nezdělila – tu tvoji neoblomnost, tu tvoji setrvačnost. A proto se spolu nemůžeme hnout z místa, proto tvrdneme ve svých křídlových kruzích, proti sobě čelem s rašícími růžky.

(z knihy *Nícení*, 2012)

Jakub Čermák Cermaque je básník, písničkář, amatérský animátor a režisér. Knižně vydal sbírky poezie *Resumé 17* (2004), *Padavčata* (2006) a *Stroboskopy* (2010). Je zastoupen v několika literárních sbornících. Pod hlavičkou Cermaque nahrál a vydal desky *Krajina bez rytíře* (2008), *Dům slzí* (2009), *Přítel holubů* (2011), *Divozemí* (2011), *Démon v Paříži* (2012) a *Rodinné album* (2014). Je autorem výtvarných videoklipů pro kapely Zrní, Už jsme doma, Sumsum band a další.

AGÁTKA

oblaka
a černí ptáci v křoví
co i když tebe bude ta samota lákat?

co i když tebe bude ta samota lákat?
a budeš křičet k luně
nikdy neodpoví
a budeš nerozumně
jako tvůj táta chvátat
okounět
a zase chvátat
chrámovím hvězd
a pod plastovým plástvovím
v hučících úlech
stavěných z vymknuté vůle

ale kdo ví
co štěstí čeká na člověka
co štěstí čeká při vši směle

já mám jen přání jediný
ať se ti vyhnou dějiny...

Agátko, zakrátko
bude ti tančit snůh
po bílých vlnitých vlasech
dva velcí šedí lvi spatří tě zpovzdálí
budeš jim vyprávět
kdo a kdy a jak a proč tě potmě lámal v pase
snad budeš stařenou, která se ukloní
hoře i mravenci
i stéblům ve věncích
lámaných po tuctech
a svojí úctě se zasměješ
a svůj smích budeš mít v úctě

já mám jen přání jediný
ať se ti vyhnou dějiny

(z rukopisu autora)

Dan Jedlička je básník, překladatel a nakladatelský redaktor. Vydal sbírku *Mimo-běžky* (2007), do češtiny přeložil například poezii liverpoolského básníka Rogera McGougha, která vyšla v roce 2011 v knižním výboru s názvem *Někdo přijde a udělá to za mě líp*. Spolupracuje s nakladatelstvím Perplex, pro které edičně připravil přes dvě desítky titulů. Uvedené ukázky jsou z jeho druhé sbírky *Sbohem malé nic*, která vyjde letos v září.

greenwich mean time

podle tebe takhle můžem ležet
ještě tisíc let.
podle mě je už půl deváté.

divná věc, tahle postel
s lajntuchem napjatým
jak očekávání:

prostředkem látky
téměř nezřetelná trhlina,
hranice dvou časových pásem

(ze sbírky *Sbohem malé nic*)

sobota 30. srpna 2014
Růžová zahrada

PSÍ VÍNO (Praha)

Časopis založil v roce 1997 zlínský básník a výtvarník Jaroslav Kovanda, nyní vychází v Praze. *Psí víno* je zaměřeno na současnou poezii, ale věnuje se také překladům z cizích jazyků. Každé číslo ilustruje český grafik, od 39. čísla je součástí časopisu přiložená sbírka poezie. Redakční okruh v současné době tvoří: Ondřej Buddeus, Ondřej Hanus, Olga Pek ad.

Olga Pek studuje na Ústavu anglofonních literatur a kultur Karlovy univerzity v Praze. Je ředitelkou Prague Microfestivalu, redaktorkou časopisu *Psí víno* a mezinárodní revue *VLAK*. Její překlady anglofonní poezie vyšly v antologii *Polibek s rozvodnou* (Nakladatelství Petr Štengl, 2012). Je členkou básnického kolektivu TŘYIE.

...

Když jsem znovu uvěřila v poezii, začala jsem psát prózu. Mým totemickým operátorem byl koncept. Shromažďovala jsem trofeje vymírajících druhů, pašovala ohrožené rody přes hranice a vsazovala je do svých textů. Gazela byla mou nejsexuálnější metaforou. Svě medailonky jsem cizelovala s péčí nigerijských horníků. Když jsem znovu uvěřila v poezii, otevřela se mi v kánonu příležitost ke koloniální expanzi. Z trosk minulosti jsem vynášela torza primitivních teorií, plnila jsem výpovědi svědků pro účely archivu. Učila jsem minulost promlouvat jazykem současnosti. Propůjčovala jsem svůj hlas slabším a utlačovaným, těm, kterým dar sebevyjádření nebyl dán. Mé řádky byly kronikou třetího světa. Když jsem znovu uvěřila v poezii, objevila jsem v sobě romantického ducha. Věřím, že jedině právo nosit zbraň ochrání životy mých knih. Každá báseň si musí své místo na slunci

vydobýt sama. Kdo nepíše, ať nejí. Ženská lyrika ať s úctou naslouchá mužské reflexi. Veškerý literární styk nechť se odehrává v souladu s přirozeností. Cti své literární předchůdce jako otce a matku svou. Když jsem znovu uvěřila v poezii, naučila jsem se skrze ni milovat sebe. Byla mi pochopením, které jsem dlouho postrádala. Každý kopanec, každý přesčas byl vykoupěný myšlenkou na ni. Doufala jsem, že tentokrát jsem složila milostnou píseň tak jímavou, že už mi zůstane navždy, že už mě nikdy neopustí. Když jsem znovu uvěřila v poezii, můj život získal smysl. Uskromnila jsem své potřeby, začala méně spát. Čas, který nebyl strávený nad textem, byl promarněný čas. Vlastní prozření jsem odkládala, pomáhala jsem nejprve dojít osvícení ostatním. Do svých veršů jsem vkládala útěchu a ponaučení. Láska byla mým jediným refrémem. Když jsem znovu uvěřila v poezii, pomyslela jsem si, jak černá krev je. Pocítila jsem v sobě obrovské spáleníště, i když písmo říkalo, že se pro nás obětovala a že dojdeme jejího království. Pochopila jsem, že určila můj osud. Byla požívačná jako napalm, přesná jako laserový nůž. Když jsem znovu uvěřila v poezii, musela jsem ji od sebe odtrhnout, nechat ji, ať mě

(z rukopisu autorky)

Ondřej Hanus vystudoval bohemistiku a překladatelství z angličtiny na Filozofické fakultě UK. Překládá anglicky psanou poezii (např. Seamus Heaney, John Burnside). Působil jako vedoucí recenzní rubriky v literárním obtýdeníku *Tvar*, nyní je redaktorem časopisu *Psí víno* a pracuje v Ústavu pro českou literaturu Akademie věd ČR. Své básně publikoval časopisecky (*Revolver Revue*, *Weles*, *Tvar*, *Host*, *Psí víno*) i knižně (sbírka *Stínohrad*, 2008). Zabývá se současnou poezií a dějinami českého sonetu. Za sbírku *Výjevy* (2014) získal Cenu Jiřího Ortena.

PRVNÍ VÝJEV (navazující)

kdosi se překrvil a rozcákal se po zdech
jako když hodíš mísu s krví na zem
srdce jak dobré víno přešlo mrazem
stala se smrt, smrt rezavá jak povzdech

a toho hnisu, Bože, všude tolik hnisu
tkáně se oddělily, viděli jsme kosti
v takovou chvíli ztratí smysl ostych
když nerozeznáš mozek od penisu

a schválně jsem pak začal nahlas zpívat
falešně, ale nahlas, vlastně jsem to křičel
namísto dirigentské hůlky kyčel

potom jsem ze střev složil nápis Vivat!
a lebku, která nepraskla, jsem rozbil
koroduj za nás, vyslyš naše hrozby

(ze sbírky *Výjevy*, 2014)

PROTIMLUV (Ostrava)

Je čtvrtletníkem, který vychází od roku 2002 a prezentuje se jako revue pro kulturu. Kromě literatury (existuje také knižní řada) se zaměřuje na současnou hudbu, výtvarnou tvorbu, architekturu, filozofii, kritiku atd.

Jiří Macháček studoval na Filozofické a Pedagogické fakultě Ostravské univerzity a Filozofické fakultě Karlovy univerzity. Především kvůli zajištění existence se rozhodl stát žurnalistou, přestože vnitřně ví, že patří k těm, „co se topí v inkoustu“. Kromě soukromého filozofování, občasného provozování hudby s řadou hudebníků (od romských mágů, profesionálů až po svérázné hudební samouky a diletanty) se nyní živí prací rozhlasového redaktora. O *Protimluvu* jako jeho šéfredaktor raději mlčí.

Zarabook 2014

Lenka Kuhar Daňhelová je básnířka, prozaička, výtvarnice, překladatelka z polštiny, slovinštiny, italštiny a francouzštiny. Dosud vydala tři básnické sbírky a jeden román, spolu s překladovými tituly celkem osmnáct knih. Pracovala na ekologické farmě, jako novinářka a v NGO sektoru v oblasti ekologie, později jako překladatelka a tlumočnice. Od roku 2004 spolupracovala s mezinárodním literárním časopisem *Pobocza* se sídlem v Polsku, v letech 2005 až 2010 vedla jeho českou redakci. Jako redaktorka kulturní rubriky pracovala pro časopis *Navýchod*. Žije v Berouně u Prahy, kde se svým mužem Peterem Kuharem pravidelně pořádá mezinárodní literární festival *Stranou - evropští básníci naživo*.

Vytráčení podoby

Vidím tě ve všech tvých
podobách a pohybech
zároveň, všechna
léta a pocity
zrcadlí se ti ve tváři
naráz.

To těkání zachytí
jen šmouha,
a v té je vše.

Vidím tě, jaká jsi
nikdy nebyla, neboť
obvykle dokážeme
vnímat jen teď a
tady; zbytek je jenom
zkreslování, touha vidět
své.

A přece,
skutečnější než nyní
jsi nikdy nebyla. Vidím
tě poprvé i se svou
láskou k tobě,
poprvé skrze no
vidím tě jasně.

(z rukopisu autorky)

ANALOGON (Praha)

Časopis propojuje oblasti surrealismu, psychoanalýzy, kulturní antropologie a tzv. přírodních věd, ale zůstává otevřen též dalším oblastem lidské činnosti a poznání. Vydává zejména kritické a teoretické práce, dále volnou literární tvorbu (poezii, prózu, drama, filmové scénáře, simulované hry apod.).

Časopis založil Vratislav Effenberger, čelný představitel československého surrealismu. První číslo vyšlo v červnu roku 1969. Grafickou podobu časopisu, jež je v mnoha ohledech respektována dodnes, vytvořil Roman Erben. Téhož roku bylo vydávání časopisu zastaveno normalizační státní mocí.

Druhé číslo vyšlo až 21 let po čísle prvním, v roce 1990 z iniciativy Surrealistické skupiny v Československu (dnes Skupiny česko-slovenských surrealistů). Součástí projektu je též knižní Edice.

Bruno Solarík je český surrealista, spisovatel, překladatel a hlavní redaktor revue *Analogon*. Vystudoval Filosofickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně. V roce 1987 spoluzakládal surrealistický okruh A.I.V. a od roku 1997 je členem československé Surrealistické skupiny. Přípravoval také bilanční výstavu *Jiný vzduch*. Žije v Praze.

Sen o potopě

Výlet autem na venkov. Zastavíme u městečka a vracíme se kousek strmou silnicí dolů na vyhlídku. Krajina pod námi – i když kdesi v pozadí stojí dům coby důkaz civilizace — působí jaksi diluviálně. Po louce se ostatně vzápětí rozběhnou dva předpotopní koně s divokými velehrívami: sahají jim od hlavy přes celý hřbet až po ocas.

Za nimi po čase přijíždí—na dnešním civilizovaném koni—žena v jezdeckém úboru, v bílých kalhotách a černých holínkách, ale s dámskou vlečkou. Něco jako dámský jezdecký kostým z konce Belle époque.

Sesedá s koně a jde k místu, kam zaběhli předpotopní koně. Místo nich tam leží na zemi tele. Žena ho zdvihá a přehazuje si ho přes rameno.

Přichází pořádná průtrž mračen.

Voda se na nás na vyhlídce valí strmou silnicí, sahá nám asi po kotníky. Zato dole pod námi se do krajiny přilíže hotová potopa.

Ve chvílce se na místě louky s koňmi, dámou a teletem rozkládá obrovské temné jezero s divokou vodou.

(převzato z časopisu *Analogon* č. 70/2013 – Cesta do výšin noci)

HOST (Brno)

Tradice časopisu *Host* sahá až k roku 1921, kdy vznikla v Přerově Literární skupina. Mezi jeho redaktory patřili např. J. Seifert, V. Nezval, J. Wolker či F. Halas. Jeho vydávání bylo ukončeno v roce 1929. Na tuto tradici navázal v 60. letech brněnský *Host do domu* (vycházel v letech 1954 – 1970), na jeho přípravě se podíleli J. Skácel, O. Mikulášek, O. Sus či J. Trefulka.

Dnešní podoba časopisu se rodila už v roce 1985, kdy byl založen samizdatový sborník *Host*, v rozmezí let 1985–1989 vyšlo pět obsáhlých čísel. V roce 1990 byl *Host* oficiálně zaregistrován jako časopis s dvoutříměsíční periodicitou, do roku 1995 ho vedl šéfredaktor Igor Fic. Od poloviny 90. let časopis postupně zvyšuje periodicitu a vedení časopisu přebírají Miroslav Balašík a Tomáš Reichel, kteří později iniciovali přechod od časopisu sborníkového typu k otevřené čtenářské revui.

Martin Stöhr je básník, redaktor a publicista původem ze Zlína. Vystudoval Pedagogickou fakultu University Palackého v Olomouci (obory český jazyk a výtvarná výchova). V současné době pracuje jako redaktor nakladatelství Host a stejnojmenného literárního časopisu; souběžně provozuje vlastní nakladatelství MaPa. Vydal básnické sbírky *Teď noci* (1995), *Hodina Hora* (1998), *Přechodná bydliště* (2004) a *Smích ze snu* (2012). Žije v Brně.

Chodba se prudce zatočí

čerpadlo ze sklepa
 ti připomene srdce
 doma je sklizeno

o stěnu opřený praská
 koprový les
 zrcadlo s jízdou
 abendland-brúnn

čerpadlo ze srdce
 ti připomene hrob
 olivy z getseman
 shnily v květináči
 kam se ta cesta jenom stáčí?

(ze sbírky *Smích ze snu*, 2012)

Stanislav Beran žije v Jindřichově Hradci. Absolvoval češtinu a dějepis na Univerzitě J. E. Purkyně v Ústí nad Labem a krátce se živil jako učitel, nyní pracuje ve farmaceutické firmě. Vydal sbírku básní *Zlodům* (2002), soubory povídek *Až umřeš, nikdo už ti nebude chtít sahat na prsa* (2007) a *Žena lamželezo a polykač ohně* (2013) a román *Hliněné dny* (2009).

Řeči

Nad zmoklou letní silnicí se vznášela pára, krátká rovinka mezi stromy vypadala jako sklenice borůvkového koktejlu, do které posvítíš baterkou. Bicykl se pomalu s vrzáním sunul kupředu. Byl unavený, spíš se mu ale nechtělo domů. Ryby by teď braly, vydržel by u vody do rána a pak hned posbíral houby. A babka bude mít řeči, že zase nebyl doma. I noc jako by hřála, pot mu tekł po zádech, i když se ani nezadýchá. No co, čekal, až přejde deštík, musel se schovat, počkat, až to přejde. Proti tomu nemůže nikdo nic.

Z kukuřičného pole štekł srnec, lekl se a směšně se rozkymácel, roztáhl nohy a nešikovně zastavil. Srdce mu zrychleně tlouklo, viděl ten jako pěst velký uzel pulzujícího masa, léty zestárlý, o kterém mu doktor už pár let říkal, že na něj musí být opatrný. Jakápak opatrnost, když na něj z kukuřice šteká srnec jako vzteklej pes.

Položil kolo, sedł si a natáhl nohy do příkopu. Sáhl do kapsy saka pro cigaretu a zapálil si. Pohodlíčko musí bejt, i když sedíš v mokrý trávě. Cigaretka to spraví. Srdce jako zvon.

Srniec procházel kukuřicí, pomalu vyšel na louku, opatrně se rozhlížel. Jako člověk v cizím městě, napadlo ho. Sám města nesnášel, dcera ho pořád zvala, ať přijede za vnoučaty, a že si ani nevšimá, jak rostou. Poprvé ho přemluvila předloni, vrátil se po třech dnech vyděšený a vztekly zároveň, v nových teniskách, které mu koupila, si připadal jako vandrák. Ten rámus mu šel na nervy, rámus a smrad, který cítil všude kolem. Než odjel, oznámil jí, že už nepřijede. Ať se nezlobí. Nezlobila se, jen udělala smutné oči. Jako srna, připadalo mu tenkrát. Teď jako by se s těma svýma očima vrátila sem, na louku doprostřed noci. Za pár dní se tu objeví, i s klukama. Měli to tu rádi, i ona, i když už odvykla.

Srniec zbystril, přešel pomalým krokem k lesu. Podíval se tím směrem ve chvíli, kdy reflektory auta prozářily dva mléčné bílé kužely, které se sbíhaly na zvířecím těle. Ozvala se tlumená rána, jako když vylétne z láhve vína špunt, a zvíře se zapotácelo. Vzápětí znovu padla mlžná tma.

(z knihy *Žena lamžezezo a polykač ohně*, 2013)

TVAR (Praha)

Obtýdeník *Tvar* existuje od roku 1990, patří tedy k nejstarším současným českým literárním časopisům. Od roku 2014 vychází v nové grafické úpravě. Jeho heslem je „literatura v nečekaných sousedstvích“. Je zaměřen převážně na českou literaturu, literární kritiku, literární publicistiku a literární historii, reflektuje však i dění v dalších oblastech umění a humanitních oborech. Nevyhýbá se také publikování ukázek ze světové literatury. Od roku 1994 vychází jako čtrnáctideník o rozsahu dvaceti čtyř stran novinového formátu.

Adam Borzič je básník, publicista, spoluzakladatel básnické skupiny *Fantasia*. V současnosti je šéfredaktorem *Tvaru*. Spolupracuje s tištěnými periodiky *Dingir* a *Křesťanská revue*, s internetovým *Deníkem Referendum* a s nakladatelstvími Malvern a Fabula. Jeho básně byly přeloženy do angličtiny, chorvatštiny a rumunštiny. Debutoval společným sborníkem *Fantasia* (Dauphin, 2008), dále vydal básnické sbírky *Rozevírání* (Dauphin, 2011) a *Počasí v Evropě* (Malvern, 2013), za kterou byl nominován na cenu Magnesia Litera 2014.

Čí jsou to dějiny?

Viděl jsem Mussoliniho v peleríně, tančil
a z jeho volánů prýštilo růžové rybí světlo.
Udiven leskem jeho homole chtěl jsem vykřiknout:
„Čí jsou tyhle dějiny?“ ale cosi jako černá ruka
přebývající ve strmých skalách mě zadrželo
a já zůstal sám v oboře tiché jako kruh.
Co jsem věděl se rozplynulo. Přimražený k podlaze
(nebo to byl tmavý mech) pozoroval jsem spirálu tance,
lebku v záplavě pastelových tónů, kyvadlo vesmírného zániku.
Když jsem zavřel oči, můj přítel Jakub byl Vesuv.
Říkali jsme mu společně Slovo, ale nebylo pochyb,
že omyje Pompeje, broskvové ranní zdi skropí
rudou šedí, oba jsme totiž věděli, že muž u protějšího stolu
chce též jedním tahem pera shodit slunce z oběžné dráhy
a pláče pro ten neúplný zločin, sopka je jen přehdehra
nikdy neukojené chvíle. Tak jsme skočili
a vynořili se v sametové díře, do které padal
ze záhrobí oslnivý hlas Aleistra Crowleyho.
Ve smyčce utažené zdatným technařem
brousil egyptským broukům tykadla,
kupodivu z toho byla kupa skleněných vší
a můj přítel vzal motorovou pilu
a nařezal tolik růží, kolik se do nás vešlo,
až praskla smyčka a černý mág se rozplakal.
Tehdy jsme poznali.
A vrazili těm zpitvořeným dějinám do zad nůž.

(z rukopisu autora)

OSTRAGEHEGE (Drážďany)

Časopis *Ostragehege* vychází od roku 1994 dvakrát ročně a je zaměřen na literaturu a umění. Sto stran každého čísla se zabývá literaturou (poezie, próza, eseje, rozhovory, portréty autorů a recenze), dále výtvarným uměním (zejména grafika, malířství a fotografie) a také současnou hudbou. Časopis má několik stálých redaktorů, např. Axel Helbig, Jayne-Ann Igel nebo Aron Koban. Vydavatelem je společnost Literární aréna, jejíž předsedajícím je Peter Gehrisch.

Peter Gehrisch je německý spisovatel, překladatel a vydavatel časopisu *Ostragehege*. Narodil se v Drážďanech. Studoval němčinu a etiku na Pedagogické škole v Lipsku a také Technickou univerzitu v Drážďanech. Byl činný jako učitel na večerních školách a gymnáziu. V roce 1993 publikoval s fotografem Christianem Borchertem publikaci *Drážďany. Let do minulosti*. V letech 1993 a 1996 byl iniciátorem německo-polských literárních dní.

Vydal knihu krátkých próz *Kolo štěstí* (1994), básnické sbírky *Verš zranitelný slovem* (německo-polsky, 1994) a *Průchod tunelem* (2006), dále dva romány *Karneval Hanse Theodora* (2006) a *Obrazy, slova, loď* (2012). Se svou polskou manželkou žije v Drážďanech a ve městě Lwówek Śląski.

Studna-ústa

Světlo?

Sotva se zrodilo...

Roztříštilo se

jako trhavé prudce zhasínající písmo

na zrcadlovitém odrazu bytí

Nic je totiž

bez trvání

V předešlé blesku

pátráš po svědcích neochvějného

obratu velkého kyvadla času

Řekneš jména

učenců kteří

se zabývají nápisy

a věříš

ve vlastní propustku

pochopení

Stojíš jak žáček

v očekávání zrodu

ohluchlý

zvoněním ruchy

Bezmocná je cesta šamanů

máš jen šlehající studnu

jemně meandrovitého světelného písma

jako nesmyslnou odpověď na

Sokratovy

otázky

(přeložil Radek Fridrich)

Zarabook 2014

Josef Straka je autorem dvou básnických sbírek *a...jiné časy* a *Proč.*, které vydal v 90. letech, a tří knih básnicko-prozaických textů: *Hotel Bristol* (2004), *Město Mons* (2005) a *Kostel v mlze* (2008). Nyní dopsal další knihu s názvem *Malé exily*. Publikoval v mnoha literárních a kulturních, domácích i zahraničních časopisech. Jeho texty byly přeloženy do angličtiny, němčiny, polštiny, srbštiny a holandštiny. Zúčastnil se několika básnických festivalů doma i v zahraničí. V letech 2000-2008 pracoval v redakci literárního časopisu *Weles*, od roku 2009 spolupracuje s literárně-kulturním časopisem *H_aluze*. Od roku 2008 organizuje a moderuje literární večery a diskuze v rámci mezinárodního festivalu Den poezie. Organizuje večery v Domě čtení Městské knihovny v Praze. Původní profesí je psycholog se zaměřením na kritickou ekonomickou psychologii.

...

dny, kdy se neúčastnit
nezvedané telefony
odpověď komusi odložená na půlku února
chodectví jako čehosi součást
níkam a přesto
a další možnosti jak cokoliv těsného: rozbít
mýlení zas a nakolik
někde cosi mrzí
a kdesi a jinak toto mrzení zklamává
zanechaná stopa
nesmazatelná rýha
brázda a pak výkop:
celá další cesta lesem je pak o nemožnosti
vyvzpomenout si na podrobnosti
útržek nedávného telefonního rozhovoru
přerušená zpráva označená třemi tečkami
a tzv. emotikonem

(z připravované knihy *Malé exily*)

Ty Syčáci (Brno)

Kapela Ty Syčáci vznikla v letech 1999/2000 z iniciativy Petra Váši, jedné z nejpozoruhodnějších postav české alternativní scény. Váša je výjimečný zpěvák, textař, performer a experimentátor s hlasovým, tělesným i výtvarným projevem, jediný český muzikant schopný hrát doslova celým tělem. On sám tento styl, který jej proslavil už při sólovém vystupování, nazývá fyzické básnictví. Ve 2. polovině 80. let upoutaly pozornost jeho kapely Z kopce a Ošklid. V 90. letech vystupoval coby fyzický básník sólově. Jeho spoluhráči v kapele Ty Syčáci jsou kytarista Petr Zavadil, baskytarista Tomáš Fröhlich (ex Pluto), případně bubeník Aleš Pilgr (Květy). Největší devízou Těch Syčáků je nekompromisní, ostrý styl a vytrvalost ve ztvárňování vlastních představ. Co platilo pro fyzického básníka Vášu, platí i pro kapelu: nepřizpůsobuje se žánrům, ale sama si je vytváří.

V Děčíně Ty Syčáci vystupovali hned krátce po svém založení a to v legendární Zarabandě. Od té doby jsme je zde měli možnost slyšet a vidět vícekrát. Nezapomenutelný je ale společný koncert s UJD v sychravý dubnový den roku 2004 improvizovaně odehraný v podloubí zámeckého nádvoří. Kdo tam tenkrát byl, jistě potvrdí...

(Zdroj: www.tysycaci.cz)

DekadentFabrik (Kováry/Makotřasy)

Čas, život, smrt, extáze, zapomnění, podvědomí. Dnes je pro DekadentFabrik zásadní skladba Slow Opium Slow odkazující na hodně pomalé tance naší duše opojené neuzavřeností vnitřního světa. Svobodou uvnitř. Omamnost improvizace nad elektronickým základem, jenž je tělem skladeb. Při hraní se DF ocitá v čase, kdy je vše melancholické, momenty času není možné prožít znovu, a proto je nutné je prožívat s plnou intenzitou a odevzdaností. Odevzdaností se podvědomí. Podvědomí jako fetiš. Při koncertech jde o rituál setkání s hutnými basy, melancholií dechu procházejícího lebkou i plátkem a plechem. Ruchy v samplech zpřítomňují mrtvé i živé, milující se i odsouzence na smrt. Na kytarách jsou nataženy drátěné žíly, jimiž proudí krev s plovoucími krystaly časosvětla rostlin. „Kde žiješ?“ „Jinde“ - odpověděla, že žije jinde, a proto jsem jí hrál, aby neodešla, abychom byli jinde.

Kapelu založili v roce 2008 umělecký kritik a kurátor Otto M. Urban (DJ Satan) a výtvarník, hudebník a spisovatel David Cajthaml, záhy se k nim přidali známí hudebníci Mikuláš Chadima (saxofon) a Ivan Bierhanzl (baskytara). Hudba DF je doprovázena videoprojekcí, kterou vytváří v Londýně žijící Ondřej Tuček.

(Zdroj: www.dekadentfabrik.info)

Stickerkový workshop Helmy Studené

Stickerkový workshop je akční tvůrčí dílna, která vznikla pro výtvarné využití dětí i dospělých na nejrůznějších kulturních a společenských akcích. Workshop je zaměřený na tvorbu a výrobu stickerek (česky nálepek či samolepek). Za použití jednoduchých materiálů jako jsou samolepicí tapety, nůžky a permanentní fixy lze probudit nebývalé kreativní nadšení. Účastníci workshopu na základě vlastních představ a preferencí vytváří autorská dílka, která si následně mohou odnést a použít dle vlastního uvážení. Workshop reaguje na streetartové tendence, ale není na nich přímo založen.

Linorytová dílna Helen Čubové

Helen Čubová se zabývá grafikou a designem. Mimoto vytváří klasickou grafiku, malby, ilustrace, fotografuje a píše prioritně poezii. Veškerou tvorbu veřejně aplikuje ve formě výstav či autorských čtení, neboť si svou slávu přeje užít ještě za života. Mezi inspirační zdroje patří opět veškerá kulturní odvětví a spolupráce s dalšími současnými umělci. Budoucí vizí je vydávat knihy, učit o kráse a o carpe diem. Mezi její oblíbence patří múzy, aristokrati, kněží a umělci. Svou tvorbou i poezií promlouvá především sama k sobě.

experimentální streetartová galerie

každý čtvrtek Zbrojnická 14/1 od 19:00

UKRADENÁ GALERIE

NAJDETE NÁS I V DALŠÍCH MĚSTECH

- Český Krumlov | Ne22:00 | Hradební ulice
- Praha | Čt21:00 | mobilní galerie
- Písek | St21:00 | Komenského 87
- Telč | info na webu | U Masných krámů
- Linz | ²Po21:00 | mobilní galerie
- Dresden | Ne19:15 | Böhmische Straße 32
- Bánská Štiavica | Ne20:59 | Akademická 2

fb.me/ukg.decinpodmokly | ukradenagalerie.cz

Bar Bodenbach

Děčín-Podmokly, ul. Prokopa Holého

Literární Zarafest 2014
14. ročník
Děčín 28. –30. srpna 2014
Bar Bodenbach a Růžová zahrada děčínského zámku

Pořadatel: Děčínsko–podmokelská vlastivědná společnost
Spolupráce: Zámek Děčín, p.o., Bar Bodenbach, Café Na cestě, Vesta Support
Finanční podpora: Ministerstvo kultury České republiky, Statutární město Děčín
Design: Lab70
Kurátoři: Radek Fridrich, Otto Chmelík, Alice Prajzntová

Zarabook 2014
Vydala Děčínsko–podmokelská vlastivědná společnost v Děčíně 2014
Redakce: Radek Fridrich, Otto Chmelík, Alice Prajzntová
Sazba a grafická úprava: Lab70
Tisk: Korselt & Rychnovský, s.r.o.

Literární Zarafest

Děčín 28. – 30. srpna 2014

čtvrtek
28. 8.

19.00 Ukradená galerie

Viktor Karlík (Revolver Revue)

20.00 Bar Bodenbach

Básník Ticho

pátek
29. 8.

19.00 Bar Bodenbach

vstupné 50 Kč / moderuje Dan Jedlička

Pandora (Ústí nad Labem)

šéfredaktorka Kateřina Šuchová, básník Jiří Koten

Živel (Praha)

šéfredaktor LP Fish

Weles (Brno)

šéfredaktor Petr Čermáček, redaktor Norbert Holub

Ivana Myšková – próza

Jakub Cermaque Čermák – písně

sobota
30. 8.

15.00 Růžová zahrada děčínského zámku
vstupné 100 Kč / moderuje Josef Straka

Psí víno (Praha)

šéfredaktor Ondřej Hanus, redaktorka Olga Pek

Protimluv (Ostrava)

šéfredaktor Jiří Macháček, básnířka Lenka Daňhelová

Analogon (Praha)

redaktor Bruno Solářik

Host (Brno)

redaktor Martin Stöhr, prozaik Stanislav Beran

Tvar (Praha)

šéfredaktor Adam Borzic

Ostragehege (Drážďany)

vydavatel Peter Gehrisch

Ty Syčáci

DekadentFabrik

Doprovodný program:

Stickerový workshop Helmy Studené
a linorytová dílna Helen Čubové

www.zarafest.cz